

majoritàriament ermes (24,5 quarteres). Explotava 5 quarteres de vinya, 3 de bosc, 1,5 d'oliverar, 1 de cereals i 1 quartà amb fruiters. Per tot plegat, va pagar 99 lliures i 2 sous al cadastre, molt lluny de les quantitats que satisfien els principals terratinents de l'època (els Brustenga abonaven 1.180 lliures; els Vendrell, 645 i els Burguès, 562).

De fet, els Roure formaven part del col·lectiu més nombrós d'aquell cadastre, els petits i mitjans propietaris que, segons en Jaume Dantí, representaven un 86 % de la població. Si utilitzem les xifres del que havien de pagar per intentar deduir-ne el tipus de propietats que posseïen, ens adonem que els Roure no disposaven d'un gran mas, però tampoc formaven part del grup més precari dels petits propietaris, dels subemfiteutes i dels jornalers (l'Anton Joan Roure pagava entre dotze i quatre vegades menys que els deu majors contribuents, però pagava sis vegades més que en Francesc Valls de la Penya i onze cops més que n'Esteve Baró, subemfiteutes que conreaven terres del mas Colomer).

Aquestes comparacions demostren la polarització cada vegada més gran entre masos grans i masos petits, les cases de petits propietaris i jornalers. Al segle XVIII, els Roure ja s'havien despenjat del col·lectiu dels hisendats com els Brustenga, però encara es trobaven en millor situació que els jornalers i rabassaires.

Com la majoria de propietaris de masos, els hereus de can Roure del mas Colomer acostumaven a casar-se amb membres d'altres masos de característiques semblants a les seves, tot i que aquest no va ser el cas d'en Sebastià Roure, fill de Salvador Roure i Fabreria (1755-1842), el qual es va esposar amb Eulàlia Molins, nascuda a can Minguet de la Sagrera (el seu pare, Domingo Molins, va ser un petit pagès, i en motiu del casament entre la dita Eulàlia i en Sebastià Roure, va dotar la seva filla amb 50 lliures, dues caixes amb la seva roba blanca corresponent, tres vestits nupcials, un davantal, una mantellina i una cana de tela).

Premsa per a fer vi que hi ha a Can Mataporcs.

En canvi, la pubilla Margarida Roure i Molins (1814-1840) es va casar amb un fadrister del notable mas Cuscó de Palaudàries, de nom Esteve Cuscó, el qual va aportar un dot consistent en 400 lliures, i el seu fill i hereu, Salvador Cuscó i Roure, nascut a l'entorn de 1834, es va casar amb Magdalena Marquès i Barbany, una altra membre d'un mas destacat, en aquell cas, de can Marquès de Lliçà d'Amunt. La núvia va aportar un dot important, com feia temps que no havia entrat al mas Roure: 600 lliures, 2 calaixeres, 36 camises, 2 llençols, un mantell, 2 tovalles, 8 tovallons, 2 coixineres, 6 enagos i 2 vestits nupcials.

Potser l'entrada d'aquell dot va alleugerir les estrangulades finances dels Roure. A les acaballes de la dècada de 1850, l'extensió del mas havia continuat disminuint, ja que